

"Europa ha de tenir una constitució pròpia"

Pere Esteve (Barcelona, 1942) enginyer industrial, ha estat regidor a Tiana, diputat al Parlament de Catalunya per CiU i des del 1996 és secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya. Ara encapçala la coalició electoral europea entre CiU, el BNV i el PSM.

Què el porta a encapçalar la llista de CiU a les eleccions europees?

—El fet de presentar el secretari general del partit a unes eleccions europees les situa al mateix nivell que les altres. Per tant, el partit dona un plus d'importància a les europees. Personalment, també em lliga molt perquè jo sóc una persona d'una convicció europea molt profunda. A més, tots els materials i projectes que ha anat preparant el partit, en aquesta etapa en què sóc secretari general, com la dels nous horitzons per la sobirania de Catalunya, la Declaració de Barcelona, etc, parlen de temes amb una important dimensió europea.

—Vostè és secretari general d'un partit, Convergència Democràtica de Catalunya. Es pot compaginar el càrrec amb la feina d'eurodiputat?

—Miri, a França, per exemple, és possible. Allà es presenten secretaris generals a les europees. A Espanya, purament i simplement, no és tradició. Per tant, no parlem d'un problema de temps, sinó de costums. En segon lloc, per quin motiu vostè em fa aquesta pregunta referida al parlament europeu i no li la fa a un secretari general referida al Parlament espanyol? Doncs perquè no tenim el costum. Vostè sap que hi ha molts secretaris generals, gairebé tots, que han estat diputats del Congrés. I no els fan la pregunta! Això vol dir que encara seguim considerant, fins i tot els periodistes, que el qui se'n va a Europa ja desapareix del món. Doncs francament, no, és un àmbit de política com un altre. És a dir, ens belluguem en quatre àmbits polítics: el local, el nacional, el de l'estat i l'europeu. Per tant, no sé per què s'ha de fer una distinció amb el quart nivell, com si es tractés d'una especialitat. Europa no és una especialitat.

—Els signants de la Declaració de Barcelona es

presenten per separat en les properes europees. Això vol dir que la Declaració és ara una eina aparcada?

—No, és una eina diferent, no tenia cap voluntat electoral. La Declaració de Barcelona és la voluntat dels tres principals partits nacionalistes de Catalunya, Galícia i País Basc d'introduir a l'estat espanyol el debat

sobre el reconeixement plurinacional, d'oferir un diàleg a la societat espanyola i al món polític. Nosaltres ens ocuparíem d'explicar aquest tema dins i fora de l'estat. I això és el que fem. Aquest és l'abast de la Declaració de Barcelona, no en té més, però déu n'hi do, no?

—Aquesta voluntat de parlar d'aquest tema serà la línia que seguirà a Europa la coalició?

—L'esperit de la Declaració de Barcelona és la convicció, per part de Convergència i Unió, que afrontem una nova etapa en què convé fer créixer una nova cultura política que reconegui la diversitat com una riquesa i no la uniformitat, com fa la cultura política dominant a l'estat espanyol, clarament amb el PP i el PSOE, i en alguns estats europeus. En canvi, entendre que la diversitat, que el reconeixement dels pobles, que els pobles configuren el estat és una riquesa, una manera d'enfortir Europa i, en el nostre cas, és una manera d'enfortir un estat espanyol que es basi en la convivència i en la pluralitat per comptes de la uniformitat. Per tant, certament,

això inspirarà la nostra activitat a Europa.

—Quins són els eixos del seu programa?

—El nostre programa té diversos components. En primer lloc, es tracta de jugar a totes perquè Europa sigui forta políticament, però no de qualsevol manera. És a dir, no només a força d'ampliar-la amb més i més estats i prou, sinó reconeixent com a ànima europea els ciutadans i els pobles. Un segon capítol és l'econòmic,

"Que Aznar menystingui els Països Catalans és absolutament inadmissible. I que un president menystingui una realitat entraneyable, certa, sensible és prepotència. I la prepotència, en un president de govern, em preocupa, fins i tot, em fa por."

amb la creació d'ocupació. Un tercer capítol és el de l'àmbit del benestar social, com un dels actius més europeus. Un quart capítol és el d'infraestructures i medi, que és una matèria fonamental a la UE, perquè precisament el destí dels fons de cohesió, per exemple, té aquest sentit. I per Catalunya, el País Valencià i les Illes és molt important que puguem fer inversions en el període 2000-2006. Finalment, l'àmbit de llengua i cultura, en el que demanem que totes les llengües i cultures d'Europa, pel sol fet d'existir, tinguin igualtat de drets.

—*Tal com està ara el marc polític europeu, un territori com Catalunya, per exemple, pot aconseguir representació directa a Europa?*

—Tal com està ara, això és competència dels estats. Podríem perfectament estar representats en àmbits de consells de ministres, en àmbits de comitès de representants permanents i, en determinades reformes, podríem tenir una presència diferent al Comitè de les Regions, que hauria de tenir una funció més vinculant, no consultiva, i on es podria establir un reconeixement de les nacions amb personalitat nacional, per fets de llengua, cultura i per raons polítiques.

—*Quina estructura política voldria per Europa?*

—Voldria que aquest període de cinc anys fos un de pre-constituent. Per tant, que Europa acabés tenint una constitució pròpia, de la qual emanés un sistema parlamentari sotmès a les regles d'una constitució moderna, on fossin inclosos els drets de tots els ciutadans. Això em preocupa més que no pas triar ara si Europa serà monocameral o bicameral. Crec que el més important és que entrem en una mena de mentalitat constituent. I naturalment, el que hi volem aportar és que es vagi cap a una Europa que reconegui la realitat, que reconegui els pobles i, per tant, que trobi els canals constitucionals de presència i de reconeixement.

—*Aquesta serà una de les claus de l'èxit d'Europa?*

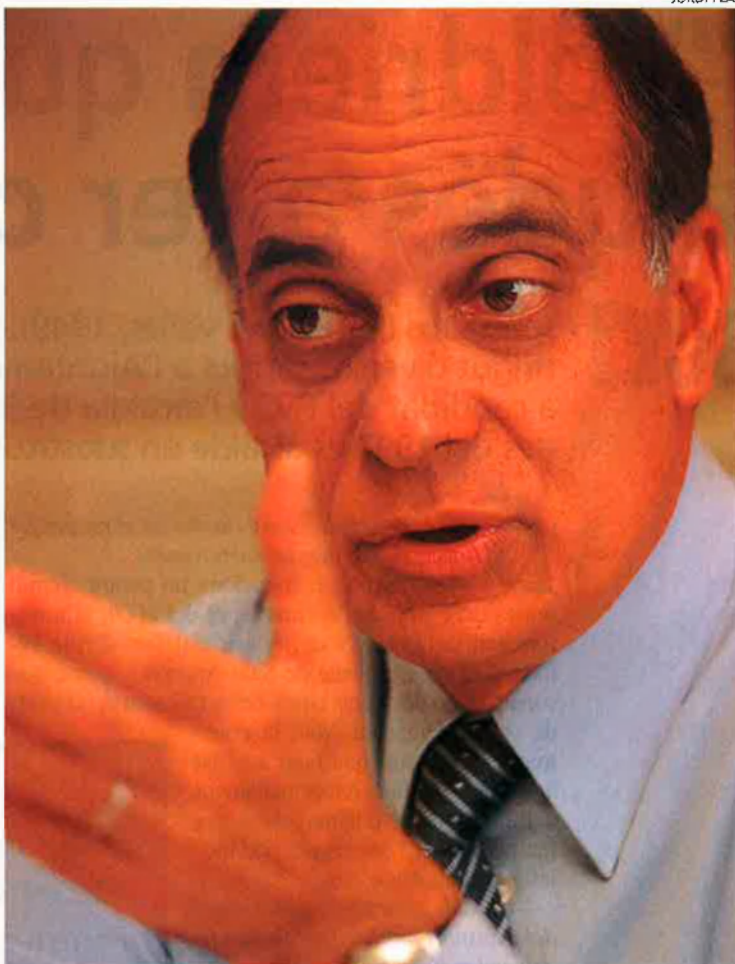
—Depèn de diferents factors, com ara jugar una carta clarament d'unió econòmica i monetària, el factor de la creació de riquesa també és molt important, com el de la convivència, de la immigració, la política exterior. Ara, que Europa es reconegui com el que és, és a dir, una realitat de pobles diversos, penso que és la manera com aconseguirà ser autènticament forta.

—*A Europa repeteixen coalició CiU, Bloc Nacionalista i Partit Socialista de Mallorca. Té futur això dels Països Catalans a Europa?*

—Té futur el fet que països amb una llengua, una cultura i una història comuna puguem iniciar col·laboracions polítiques com les que hem iniciat, amb el respecte a un principi; cada un dels nostres països ha d'anar trobant els propis camins de realització política, social i nacional. I com que els cinc anys passats hem treballat molt units i molt positivament per les societats catalana, mallorquina i valenciana, comencem uns nous cinc anys amb molta il·lusió.

—*Les infraestructures són una de les qüestions més debatudes aquí, de fet, els Països Catalans són deficitaris tant pel que fa a la inversió estatal com europea en infraestructures...*

—Nosaltres tenim una queixa feta al govern central respecte l'injust tractament que han rebut els nostres

països en les inversions d'aquest tipus. Especialment injust per dos motius, perquè som generadors de riquesa i perquè representem, probablement, l'eix més dinàmic, per tant, més necessitat i connectable amb la realitat europea. El fet que a Europa, els Fons de Cohesió siguin aplicables a l'estat espanyol set anys més, per tant aplicables a temes d'infraestructures de transports i de medi ambient, això per Catalunya, les Illes i València, és molt important. Per tant, hem de procurar que l'aplicació d'aquests fons de cohesió sigui l'adequada.

—*Sembla, però, que des de Madrid no es veu igual. José María Aznar va fer una al·lusió crítica al concepte de Països Catalans...*

—Crec que el fet que el president del govern espanyol parlés amb menysteniment dels Països Catalans és absolutament inadmissible. Com que ell coneix la realitat històrica, lingüística i cultural —de segur que la coneix— vol dir que no parlava amb desconeixement, sinó amb menyspreu. No és una discussió política, no discuteixo amb ell si els Països Catalans han de ser A, B o C, parlo d'un menysteniment públic dels Països Catalans. I que un president del govern menystingui una realitat entranyable, certa, sensible, és prepotència. I la prepotència, en un president de govern, em preocupa, fins i tot, em fa por.

"Encara seguim considerant, fins i tot els periodistes, que el qui se'n va a Europa ja desapareix del món. Doncs francament, no. Crec que és un àmbit de política com un altre. (...) Europa no és una especialitat."

Enric Rimbau